

Lähetyspresidentin sanoma

"Astukaamme alas, sillä siellä hän on avaruutta, ja ottakamme näitä aineita ja tehkäämme maa, jonka päällä nämä asuisivat; ja koetelkaamme heitä näin, nähdäksemme, tahtovatko he tehdä kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskää heidän tehdä." (Aabr. 3:24-25)

Meitä ei ole lähetetty maailmaan säätämään lakeja, rakentamaan hallituksia, keksimään mukavuuksia elämällemme tai luomaan taideteoksia kuvanveiston, maalaustaiteen, musiikin tai arkkitehtuurin alalla. Elinaikanaan ihminen voi harrastaa monia näistä, mutta niiden kautta ihmisessä piilevät jumalalliset ominaisuudet eivät aina pääse täysin esiin. Ihmisen jumalalliset ominaisuudet paljastuvat sitä mukaa kuin hän on kuuliainen Jumalan laille — "tehdä kaiken mitä Herra, heidän Jumalansa, käskää heidän tehdä." — Se on meidän ennen kaikkea opittava; meidän on opittava kuuliaisuutta.

Tarkastellessamme profeettain elämää me huomaamme, että heidän menestyksensä salaisuus on heidän kuuliaisuutensa. Vapahtajakin, vaikka Hän oli ihmisen poika ja Jumala, oli kuuliainen Isän tahdolle. Kerran elämässään Hän halusi jättää saamansa tehtävän täyttämättä. Hän lausui: "...jos se on mahdollista, niin menköön minulta pois tämä malja; kuitenkin ei niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä." (Matt. 26:39)

Kuuliaisuus

Vaikka edessä oleva tehtävä näytti mahdottomalta ja vaikka Hän toivoi, että se ehkä voitaisiin hoitaa jollakin muulla tavalla, merkittävinä Hänen sanoissaan oli meitä ajatellen tämä: "...kuitenkaan ei niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä."

Paavali kirjoitti Kristuksen kuuliaisuudesta hebrealaiskirjeessään:

"Eikä kukaan ota sitä arvoa itselleen, vaan Jumala kutsuu hänet niinkuin Aaroninkin. Niinpä Kristuskaan ei itse nostanut itseään tuohon ylimmäisen papin kunniaan, vaan hän, joka sanoi hänelle: "Sinä olet minun poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin." Ja lihansa päivinä hän kovalla huudolla ja kyynelillä uhrasi rukouksia ja anomuksia sille, joka voi pelastaa hänet kuolemasta; ja hänen rukouksensa kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden. Ja niin hän, vaikka oli Poika, oppi kuuliaisuuden siitä, mitä kärsi, ja kun oli päässyt täydelliseksi, tuli hän iankaikkisen autuuden aikaansaajaksi niille, jotka ovat hänelle kuuliaisia." (Hebr. 5:4-5, 7-9)

Kuten Kristus tuli täydelliseksi olemalla kuuliainen Isälleen, samalla tavoin täydellisyyttä tavoitteleva ihminen onnistuu ponnistuksissaan sen mukaan, kuin hän on kuuliainen. Silloin Kristuksesta tulee iankaikkisen pelastuksen — iankaikkisen elämän — aikaansaaja niille, jotka ovat Hänelle kuuliaisia.

Kuuliainen palvelija ei koskaan valita kymmenysten maksamisen vaikeutta tai sitä, kuinka vaikeaa on pitää sapatin päivä pyhänä. Hän ei valita sitä, kuinka vähän aikaa hänellä on kotiopetustehtävän hoitamiseen; hän ei etsi vikoja veljistään; hän ei kannaa kaunaa. Sellaiset ajatukset eivät ole johdonmukaisia kuuliaisuuden kanssa. Kun me täytämme velvollisuutemme ja noudatamme meidän taivaallisen Isämme kaikkia käskyjä, Hänen laeistaan tulee meille ilon ja onnen ehtymätön lähde. Valkeuden ja totuuden henki avartaa sielua ja meistä heijastuu Kristuksen rauha ja rakkaus.

Kuuliaisuus on taivaan ensimmäinen laki — iankaikkisen kehityksen ensimmäinen laki. Oppikaamme Vapahtajan lailla kuuliaisuutta kaikessa. Silloin meidätkin voidaan temmata ylös ja meidät puetaan kunniaan ja kirkkauteen Jumalan ja Kristuksen tykönä.

Udell E. Poulsen
Lähetyspresidentti

Kuvat kertovat

Seitsenkymmenten ensimmäisen neuvoston jäsen, vanhin S. Dilworth Young, joka viime kesäkuussa kutsuttiin MAP-kirkon Skandinavian lähetysvyöhykkeen valvojaksi, vieraili puolisonsa kanssa 25. 8. — 2. 9. ensimmäisen kerran maassamme. Runsaan viikon kestäneen vierailunsa aikana presidentti ja sisar Young puhuivat jäseniä ja tutkijoita varten järjestetyissä "takkavalkeailloissa" Helsingissä, Turussa, Tempereella, Pietarsaareissa, Oulussa, Jyväskylässä ja Lahdessa. Kuvassa presidentti Young ja Poulsen puolisoineen.

Presidentti ja sisar Youngin Suomen vierailun kohokohtiksi muodostuivat ensimmäiset lapiopistot Pietarsaaren rakennettavan MAP-kappelin rakennustyömaalla ja vuonna 1960 valmistuneen MAP-kappelin vihkimistilaisuus Joensuussa. Oheisessa kuvassa on alkamassa ensimmäinen Pietarsaaren kappeliyömaalla pidetty hartaushetki. Henkilöt vasemmalta: Srk:n johtaja Stig Strömberg, piirin johtaja Bruno A. Blomqvist, läh. pres. Udell E. Poulsen, kaupunginjohtaja Hans Finne, kaupungininsinööri Jerker Lindholm, pres. S. Dilworth Young ja MAP-kirkon rakennusvalvoja Karl Lagerberg.

Tässä on jo päästy työhön käsiksi. Veljet Strömberg ja Blomqvist ja läh. pres. Poulsen odottavat taka-alalla malttamattomina vuoroaan, kun kaupungininsinööri Lindholm, pres. Young ja kaupunginjohtaja Finne irrottavat lapioiltaan ensimmäisiä turpeita tulevan kappelin perustustöitten alkajaisiksi. Pietarsaaren uuden MAP-kappelin tilavuudeksi tulee 1250 kuutiometriä ja rakennuksen toivotaan ehtivän vesikattoon jo joulun mennessä. Täysin valmiina odotetaan kappelin olevan ensi vuoden kesäkuussa. Pietarsaaren kappeli on valmistuttuaan lähetyskenttämme yhdestoista.

Viimekesäisiin temppeleimatkoihin, joiden järjestelyistä huolehtivat tänä vuonna Kuopion ja Lahden temppeleimatkoimikunnat, osallistui pitkälti toista sataa MAP-kirkon jäsentä ja ystävää. Kuvassamme temppeleimatkalaisten joukko Sveitsin MAP-temppelein edustalla, taustanaan alueeseen kuuluva laaja metsikkö. Mainittakoon tässä yhteydessä, että ensi vuonna järjestetään jälleen kaksi temppeleimatkaa, ensimmäinen niistä jo talvella 3-7.3.1969 ja toinen 14-17.7.1969. Talvimatka tehdään joko lentäen tai junalla.

Syyskuun puolivälissä pidettiin Tanskassa Euroopan eri kielialueita edustavien MAP-kirkon käännöskoordinaattorien kolmipäiväinen seminaari. Kuvamme esittämistä osanottajista mainittakoon presidentti John E. Carr (edessä toinen oikealta), joka johtaa kirkon käännös- ja julkaisutoimintaa Euroopassa, sekä Suomen käännöskoordinaattori Ulla Wälimaa (takana toinen vasemmalta) ja Ruotsin suomalaissyntyinen käännöskoordinaattori Sirkka-Liisa Kyyrö (takana toinen oikealta).

Syyskuun 16-18 päivinä kokoontuivat MAP-kirkon Skandinavian lähetysvyöhykkeen lähetysjohtajat yhteiseen neuvonpitoon Aulangolle. Tilaisuudessa olivat läsnä myös vyöhykkeen johtaja, apostoli Marion G. Romney, ja valvoja, vanhin S. Dilworth Young, kaikki puolisoineen. Kuvassa oikealta sis. Pauline Poulsen, läh. pres. Udell E. Poulsen, vanhin Marion G. Romney, sis. Romney, vanhin S. Dilworth Young, sis. Young, Tanskan läh. pres. Don L. Christensen, sis. Christensen, Norjan läh. pres. Leo M. Jacobsen, sis. Jacobsen, Ruotsin läh. pres. Reid H. Johnson ja sis. Johnson.

Elämänviisautta

”Minun elämäni on Jumalan kädessä”

Vaasassa tapaamme sisar Helmi **Stoltin**, joka viime toukokuussa jo vietti 90-vuotispäiväänsä. Korkeasta iästään huolimatta hän on jatkuvasti osallistunut kirkon toimintaan. Esimerkiksi keväkonferenssissa hän oli mukana iloisena ja ystävällisenä. Apuyhdistyksen kokouksessa hän antoi asiantuntijan neuvoja nuoremmille sisarille eräissä käsityöasioissa.

Lempi **Mäkinen** on keskustellut sisar Stoltin kanssa hänen elämänvaiheistaan ja kertoo seuraavaa:

Helmi Stolt syntyi Saarijärvellä v. 1878 toukokuun 16 päivänä palstatilallisen tyttärenä. Hänellä oli ainoastaan yksi veli. Kenties varhaisin lapsuudenmuisto on hiukan katkera. Täti oli tullut vierailulle ja lapsia katseltuaan sanonut: ”Pojalla on kauniimmat silmät kuin tytöllä”. Nämä varsin ajattelemattomat sanat olivat loukanneet pikku-Helmiä niin kovin, että hän oli juossut tuvasta paiskaten oven kiinni niin, että ikkunat helisivät. Kasvatus seurasi heti. ”Koetapas, pääseekö tuosta ovesta hiljempää”, sanoi äiti huutaen hänet sisään. — ”Ja pääsihän siitä”, toteaa sisar Stolt hymyillen kasvattavalle lapsuudenmuistolleen.

Siihen aikaan monellakaan ei ollut tilaisuutta koulunkäyntiin. Niinpä hänenkin

opintonsa rajoittuivat rippikouluun. Elämänkouluun hän sensijaan joutui jo varhain niinkuin silloin oli tavallista. Hän oli vain 12-vuotias mennessään Tampereelle kotiapulaiseksi ja siirtyi muutaman vuoden kuluttua verkatehtaalle töihin. Siellä hän tapasi tulevan miehensä Kaarlo Backmanin. Heille syntyi neljä lasta, jotka kuitenkin kaikki kuolivat pieninä. Lisää murhetta tuli, kun mies sairastui ja halvaantui, kunnes hänkin neljän vuoden kuluttua kuoli. Ansiotyönsä ohella Helmi yksin hoiti kotona sairaan miehensä.

Viiden vuoden kuluttua hän tapasi Kaarlo Stoltin ja he solmivat avioliiton, joka kesti neljätoista vuotta, kunnes mies kuoli. Tällöin vaimo ei kuitenkaan jäänyt aivan yksin, sillä avioliitosta oli heille syntynyt poika, joka oli äidin tulevaisuuden toivo ja joka kaikin tavoin huolehti äidistään ja rakasti häntä. Kuitenkin raskain isku oli vasta tulossa, sillä sodassa saamansa vammam johdosta poika kuoli v. 1956, jolloin äiti oli jo 79-vuotias ja poika oli ollut hänen turvansa.

Nämä kokemukset olivat sisar Stoltilla takanaan, kun lähetyssaarnaajat tulivat hänen ovelleen. Hän ymmärsi heidän sanomansa tärkeyden ja ennen pitkää hänet kastettiin jäseneksi Myöhempien Ai-

kojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen kirkkoon.

Uskonto oli aiemminkin ollut lähellä häntä. Jo aivan nuorena hän oli toiminut Pelastusarmeijassa muutamia vuosia. Edelleen hän kuitenkin etsi, kunnes palautettu kirkko tuli hänen ulottuvilleen. Hän on aina halunnut auttaa ihmisiä, erikoisesti niitä, jotka ovat painuneet alas ja tarvinneet apua ja rohkaisua. Hänellä on ihmeellinen kyky löytää sanat, joilla lohduttaa ja auttaa niitä, jotka ovat vaikeuksissa.

Iloisuus, pirteys ja reippaus ovat olennaisia sisar Stoltille. Ehkäpä kilometrin kävelymatka kappelille ja takaisin on ollut omiaan virkistämään häntä. Monet puheet hän on pitänyt, monet pakinat kertonut ja monissa näytelmissä auttanut niin NVK:ta kuin Apuyhdistystäkin. Käsityöihminen hän on ollut aina ja vielä viime vuosina-kin myyjäisissä on ollut hänen kutomiaan sukkapareja ja lapasia eivätkä niistä ole ”lykyt tippuneet”. Onpa hänen taitavista käsistään vielä yhdeksännellä vuosikymmenelläkin lähtenyt toinen toistaan kau- niimpia koruommelliinoja.

Sisar Stoltin elämä on valoisaa ja seestynyttä. Hän yhä näkee asioissa niiden valoisuuden puolen. Hän on onnellinen ja tyytyväinen ja tapaa sanoa: ”Minun elämäni on Jumalan kädessä”.

Toimittajan työpöydältä

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on viime aikoina saanut osakseen tavallista enemmän myönteistä julkisuutta maamme sanomalehdistöissä ja Yleisradion ohjelmistossa.

Presidentti ja sisar S. Dilworth Youngin vierailu, johon liittyivät useilla paikakunnilla järjestetyt lehdistövastaanotot, uuden kappelin rakennustöitten aloittamisseremonia (ground breaking) Pietarsaareissa ja kappelin vihkimistilaisuus Joensuussa, antoivat asianomaisilla paikakunnilla ilmestyville sanomalehdille aiheen kertoa kirkostamme ja sen toiminnasta positiiviseen sävyyn.

Erikoisen suurta kiinnostusta MAP-kirkkoa kohtaan osoitti em. yhteydessä pietarsaarelainen "Jakobstads Tidning", joka kahdessa eri numerossa teki selkoa paikallisen mormoniseurakunnan "tempelin" rakennushankkeesta ja rakennustöitten alkamisseremonioista, joissa virallista Pietarsaarta edustivat kaupunginjohtaja Hans Finne ja kaupungininsinööri Jerker Lindholm.

*

Tiistaina 3.9. kuultin Yleisradion rinnakkaisohjelmassa Paula Jaakkolan laulua selostus, jonka otsikkona oli: "Maamme uskonnollinen elämä. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko."

Kaksikymmentä minuuttia kestäneessä lähetyksessä esiintyivät kirkkomme edustajina läh. pres. Udeli E. Poulsen sekä veljet Mikko Kaikkonen ja Matti Tammi ja sisaret Mirjam Höglund ja Kaija Tapola.

*

Myönteistä julkisuutta kirkollemme tuottivat myös syyskuussa lähetystyöstä vapautuneet veljet Dale Anderson, Alex Carr, Steven Curtis, Donald Peterson ja Bryan Terry, jotka ennen kotiin paluutaan pistäytyivät Helsingin Sanomien toimituksessa kertoilemassa Suomesta ja suomalaisista kahden ja puolen vuoden aikana saamista vaikutelmista.

Lehti selosti veljien saamia vaikutelmia 11.9. ilmestyneessä numerossaan ot-

sakkeella "Takaisin USA:han Suomen lähettiläinä" seuraavaan tapaan:

Viisi amerikkalaista opiskelijaa on juuri lähdössä takaisin kotimaahansa viivyttyään Suomessa kaksi ja puoli vuotta Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon edustajina. Täällä olonsa aikana he ovat tutustuneet melko perusteellisesti Suomeen, suomalaisiin ja heidän elämäntapaansa, samalla kun he ovat oppineet puhumaan suomea. Ennen Suomeen tuloaan he opiskelivat yliopistossa lääketiedettä, lakia, taloustieteitä, jne., ja tämän vuoksi he ovat pystyneet tarkastelemaan Suomen kokemuksiaan eri näkökulmista.

"Työmme luonteen vuoksi meillä on ollut ainutlaatuinen tilaisuus oppia puhumaan kieltänne, asua kodeissanne sekä yleensä olla yhteydessä teihin suomalaisiin mitä erilaisimmissa tilanteissa. Olemme nähneet laajalti teidän kaunistaa maata ja kokeneet lämpötilan muutoksia arktisen talven pakkasesta saunälöylyjen kuumuuteen".

Mutta eniten amerikkalaisia nuorukaisia ovat kiehtoneet suomalaiset ihmiset.

"Muistot teidän järvistänne ja metsistänne saattavat himmetä ajan mittaan, mutta teidän suomalaisten kanssa solmimamme ystävyysiteet ovat kestäviä. Tulemme pitkään muistamaan sen kohteliaan suomalaisen poliisimiehen, joka teki kaikkensa meitä auttaakseen, tai jäyhän maalaisisännän, joka kuumassa saunassa halusi kokeilla meidän "jenkkien" kestävyyttä kaatamalla vettä kauhallisen toisensa jälkeen tulikuumaalle kiukaalle".

Steven Curtis, joka on kotoisin Loganista, Utahista, mainitsi, että tällaiset kokemukset ja monet muut ovat tehneet heihin kaikkiin vaikutuksen, joka on säilyvä ja jota he kaikki tulevat vaalimaan "Maassa maan tavalla" ei ole aina ollut helppoa meille, mutta suomalaiset ovat aina olleet kärsivällisiä meitä kohtaan ja vähitellen me olemme sopeutuneet suomalaisen elämän rytmiin. Vaikka me olemmekin usein "rääkänneet" suomen kieltä, ihmiset ovat kuitenkin olleet halukkaita puhumaan kanssamme ja auttamaan meitä. Me tulimme Suomen kirkkomme ja maamme lähettiläinä, mutta me palaamme koteihimme Suomen lähettiläinä".

*

Lähetyssaarnaajaveljien antaman loppulausunnon johdosta tekee mieli kysyä: Ollisitteko taitaneet sen kauniimmin sanoa? Toivotamme kotiin palanneille veljille onnea ja menestystä heidän uudessa kutsumuksessaan Suomen suurlähettiläinä Amerikassa.

*

Tätä palstan jatkoa ensimmäisenä kunnallisvaalipäivänä kirjoitettaessa ei vielä ollut tietoa, tulisiko kukaan ehdokkaana olleista MAP-kirkon jäsenistä valituksi. Mutta sen sijaan voimme näin jälkikäteen kertoa, että myös Jyväskylässä oli kirkkomme kuuluva ehdokas, sisar Kyllikki Granö, joka edusti sosiaalidemokraattista vaaliliittoa. Valitettavasti Valkeus sai tietää hänen ehdokkaana olostaan vasta juuri vaalien alla.

*

Toimittajaa on pyydetty välittämään Valkeuden lukijoille seuraavat tiedotukset, joista ensimmäisen on lähettänyt lehtemme tilaustenhoitaja, sisar Liisa Palokari, ja toisen MAP-kirkon jakelukeskuksen johtaja, veli Jorgen Schmidt Tanskasta:

*

VUOSI 1969

alkaa lähestyä ja siksi onkin jo kiire uudistaa VALKEUDEN tilaus. Parhaiten teette sen täyttämällä postisiirron 128416 tilillepanokortin kirjoittamalla siihen selvästi nimenne ja osoitteenne sekä muistaen myöskin hinnan mk 12,60.

HUOMI! Vain maksetut tilaukset toimitetaan edelleen Saksaan.

*

KIRJOJA JA TARVIKKEITA tilattaessa on syytä muistaa, että Tanskan jakelukeskus on lähettänyt jokaisen seurakunnan johtajalle luettelot ja hintatiedot kaikkien apujärjestöjen käytettävissä olevista kirjoista ja tarvikkeista. Ne, jotka haluavat tietää, mitä on saatavissa ja mihin hintaan, voivat kääntyä seurakuntansa johtajan puoleen, joka myös mielellään auttaa tilauksien täyttämässä.

Kalervo Wälmaa